

Fyra nya och mycket vackra
visor, den första: Ack du
sparfwer lilla &c.; Sju...

18 B Skillingtryck C4 (u.o., u.å.)

Syra nya
Och mycket wackra

C4

SS i s o r,

Den Första:

Äck du Sparfwer lilla ic.

Sjunges som: Swenska Gåsar blå, Som är
Finland gå ic.

Den Andra:

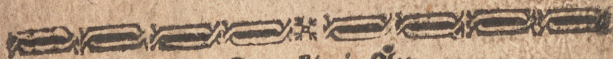
Äck Damon mig tyckes at wintren
blir lång, ic.

Den Tredje:

Du lilla gud som hjertan bryr ic.

Den Fjerde.

Herdinnans Swar.

Tryckt i År.

Det du Sparfwer lilla, Far du intet
illa, När som luften är så sträng
och kall? Utan mycken möda Lär du ej få
föda, Som är nästan minst bland foglor
all. Kan du fogel nåtta, Mig helt kort be-
rätta, Från det aldra första, Minsta med
det största? Säg om dig behagar Om din
lefnads dagar Ifrån början til din lef-
nads slut.

2. När som wintren ändas, Wären bör-
jar tändas, Pappa, Mamma leka med
hwaran: Reden bäddas mjuker; Mamma
blifwer suker; Pappa bärgar sig så godt
han kan. Efter några welor Skalet söm-
derspricker, Jag blir kläckt med möda,
Pappa skaffar föda; Jag blir klädd med
häder, På mit fina läder; Innan kort
blir jag en wuren man.

3. Jag ej längre biar, Jag går sta och
friar: Slögder idlas icke i wår slägt: Man-
nen not ej binder, Hustrun aldrig spinner,
Sådant ej, men älskog öfwas lått; Ofta
skiftas maka, Men at brygga, baka, Mån-
ga

ga råtter loka, Plöga, oxar oka, Är ej
våra seder: Men förlåt jag beder, Kär-
lek är vårt största tidsfördrif.

4. Jag tar mig en flicka, Hjertat bör-
jar piccka, Wingen börjar på at sloka ner;
När hon stilla sitter, Jag af kärlek sprit-
ter, Nog utaf, jag säger intet mer. Knappt
blir månen fuller, Innan några kullar ut-
af ägg och ungar, Drottningar och kon-
gar, Som sig sammanpara Och ej kärlek
spara, Si, så öles slågten til mång tal.

5. När som dagen börjer GUD för
födan förjer; Fast jag likwäl intet hus-
håld har. Sommarn rik på grödda Gjer
mig nog til föda, Bordet dukar GUD,
en nådig far. Jag har ingen styfwer,
Men min tunga klyfwer Många skära
toner, Ja wäl millioner: Jag naturens
lagar Lyder alla dagar, Det är all den
skatt GUD af mig får.

6. Hökar, glador, Kyttar, Gjør mig
mång gång trötter, Då de mordiskt stäm-
pla om mit lif; När som skätten knalla
Månge af oss falla lti vårt menlösa tids-
fördrif. Men min wingar snälla, När
det mände gälla, Frälssa mig ur fara,
Från mång skätt och snara. På GUDS
makt jag undrar, När som åskan dun-
drar, Gömer mig i holen helt förskräkt.

7. Hösten ömnigt mättar, Med sin
mån.

många råtter; Frö och säd då wankas
öfwer alt. Jag på aren sitter, Många
korn jag hiter, Dricka får jag altid utan
malt. Jag mig lustigt swingar, Med
min nåtta wingar; Klara wattu-drop-
par, Utan silfwer-koppar, Dricka, mat
och kläder, Jag rätt lustigt qwäder. Ty
min GUD om mig all omsorg har.

8. Luften tyckes swalkas Wintren bör-
jar nalkas Dimba, töken stiaer mycket
opp: Dagar blifwa mulne, Rätter kalla
kulne; Sådant twingar nog min lilla
kropp. Regn, och slask owäder, Stäm-
ma mina fjäder; Snö och frost de binda,
Jorden hårt de linda: Marken öde ligger,
Jag far fring och tigger; Staten drages
in och bröd blir knappt.

9. Men naturens amma, Som är ock
den samma, Har mig lärt at högmod
är en last: I stall, fåhus, skogar, Och
hwad fins på logar, Plåckar jag, som
lemnat har din qwast. Blott jag får et
stycke, Gjør mig lika mycket; Då och då
en lärna, Tar jag qanska gärna; Endast
jag blir mätter, Präseliga råtter Min
natur är intet wander wid.

10. Lustig nögd och gläder, Jag min
GUD och Fader, För det minsta grynet
lof hembär; Stundom kroppen ryser, Och
när foten fryser, Bömer jag den under
mina

mina fjär. När det mörker blifwer, Jag
til sångs mig gifwer; Winter-kalla nåt-
ter, Jag mit hustruod sätter, Under win-
gen lilla; Sofwer sött och stilla, Walnar
nögd och spelar liufwelig.

11. Nu jag nått beskriwit, Och i kort-
het gifwit, Sparfiwars födsel och dess lef-
nads sätt. Ut wår ålder siuna, Til hwad
är wi hinna, Kan min sann jag intet
weta rätt. Gud wet år och dagar, Gjør
hwad han behagar; Honom med wår
tunga, Wi lofsäga siunga, Til wår tid
är ute, Kort sagt, det är slute: Födäs,
lefwä, dö, til intet bli.

12. Wil du menniska kära, Något
här af lära, Du som större wett och
gäfwor fått: Låt din wilja böja, Och at
dig åtnöja; Gerna tag emot båd' ondt
och godt; War ej karg, förmåten, Fly
de stygga näten, Lyd Försynens lagar,
Gjør hwad GUD behagar; När at dö
det gäller, Då först blir du fäller: Drop-
pen dör, men själen förs til GUD.

Den Andra.

1.

Uet Damon mig tyckes at wintren
blir lång, Sen wi ej med sären
gå wall; Ej gläder oss mera nu såglar-
nas sång, Ty marken är frusen och kall.
Blomstren wisnar, Källan fryser, Slo-
gen

gen gulnar, och jag ryser. Farväl kära
Damon till solen igen, Uppvärmar båd
dig och din vänt.

2. När vi våra får med des lamb
gifwit hö, Hwad hindrar oss lefwa i ro?
Ach skönaste Daphne fly ej från vår ö,
Snart börjar små blomstren at gro.
Nöjen ökas när vi mötas, Då vi rå-
kas och får språkas; Derfor' min Herdin-
na war nögder som jag, Så äga vi
sommars hwar dag.

3. Ach Damon tillstånd mig få drifwa
min hjord, I marken der du plår gå
wall; Ett wänligt tal wid et måtteligt
bord, Och fågnar när dagen blir all.
Menlös lefnad, torftig föda, Hjordens
trefnad, draglig möda, Försötmar vår tid,
at han ej blir så lång, Fast werlden skull
gjöra oss twång.

4. Så lefwa vi ständigt en blom-
strande vår, Af kölden vi känning ei ha;
Den kallaste wintren snarlig bort går,
När såsom vi bägge må bra. Daphnes
wänskap allsköns nöjen, Werldens om-
sorg lek och löjen, Skall icke förstöra vår
menlösa ro, Blått wi i vår stillhet få bo.

5. Adieu kära Damon jag reser nu bort,
Mig gläder ej orten at se; Mitt nöje
härstädes har varit rätt kort, Fast du
mig din wänskap will ge; Hjertans fång-
slan

slan som jag lider, Sinnens ångslan
och jag quider, Gjør at jag flyr bort
och skyndar mig hän, Från lunden och
min lilla wän.

6. Ach Daphne, dit altare är alt för
fräckt, Jag aktar derpå intet mer,
Dig hafwer jag händer för ofta fram-
rätt, Fast du mig ej wänskap will ge,
Jag mig wänder, du kan taga, Annan
känder som kan laga, Så at ut altstän-
digt en sommar kan ha, Som warar Er
nätter och dar.

7. Wår kosa hon blir of tillräckelig
nog, Ty sänja gier rum hoppas jag;
At klandra jag lofwar du aldrig får fog,
Din wilja blir städse min lag; Ur du nög-
der Damon glådes; Alla högder sku här-
städes, Med Echo utspida at Herden har
frögd, Sen täcka Herdinnan är nögd.

Den Tredje.

1.

Du lilla gud som hjertan bror Du wäst
at jag är kär, Men såg hwi Zephis från
mig flyr. Wänn hon ej trogen är: Hon drifwer
sina lam i bet, Där andra Herdar gå, Hon
trifs ej i den enslighet, Där ädla nöjen rå.

2. I går satt hon wid denna ek Och swor
wid Skogens gud, At hon förutan list och
wef Skull bli min lilla brud, Till pant hwaraf en
krants hon gaf Den jag på hatten fäst, Jag swor,
at jag in till min graf Skull älska Zephis måst.

3. 3

3. I dag har hon ur hyddan gått Och fölgde
en Damon åt, Af den hon twänne lam har
fådt, Alet! himmel hwad försåt. Mån hon för
gäfwor hjertat gier Mån löften blott är ord,
Jag gaf mig sielf war det ej mer, An hela Da-
mons hford.

4. Så sly då öma kärlek bort Med denna fals-
ska wån Mån tro och löften är så kort Hwi skull
jag älska den; Du ödemark jag wäljer dig Där al-
drig men ska war, Jag håldre för med odjur krig,
An frid med falskhet har.

Herdinnans Swar.

1.

Af Herde qwäljer du dig så Hwad är som twän-
gar dig I ödemarker ensam gå Och så förs-
öldinna mig: Kan du wäl ta som kärleks pant De
lam mig Damon gjede Nej därmed han ej mera
want An at han blott mig sedt.

2. De löften jag wid eken gaf I går åt Fogens
gud Den ed jag swor alt till min graf Bli dig
en liten brud Det kan ej ryggas af mig mer Dit
hierta har du fått Hwad skadar det mig Damon
ser Och talar win mig blätt.

3. War derför stadig i din tro Emot din lilla
brud Hos mig kan ju ej falskhet gro Ty sielf den
lilla gud Som eid är våra hjertan ger Har
tändt min låga så Alet kan aldrig släckna mer
Ej Damon hjertat får.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

